

V půl osmý jsem si to jako hvězda z Horečky sobotní — vlastně páteční — noci štrádovala s lahví nejlevnější tequily ke kamarádce Lucce do bytu. Znalý jsme se už od základky a bydlela jen kousek ode mě. Vždycky jsem jí trošku záviděla její dlouhý, lesklý, černý vlasy a miniaturní zadek. Je to přesně ten typ holky, co byste označili za roztomilou. A Lucka byla jediná holka, o který když to někdo vyslovil nahlas, nebodl mě v břiše osten závisti.

Je teda pravda, že její rodiče byli dost divný. Věčně mimo. Do slova. Tu noc byli zrovna někde pryč — prej na nějaký havajský párty, chápete, že nám to v té době a hlavně v jejich věku přišlo trochu pošahaný. Každopádně to byla nezhoditelná šance na parádní mejdan.

Když jsem zazvonila, dveře mi ve vteřině otevřela Kája. Kája je moje nejlepší kamarádka. Je s ní fakt neuvěřitelná sranda, má krátký blondatý vlasy, zelený oči, a i když byla vždycky trošku silnější, kluci ji žerou. A ona je. Kája to měla vždycky v hlavě nejvíc srovnaný. Sama si v dětství prošla nelehkým rozvodem rodičů a byla jasným důkazem toho, že složitý rodinný zázemí není vždycky zárukou zdeformované osobnosti. U Káji to bylo vlastně přesně naopak. Její schopnost cítit se do druhých mě vždycky dostávala. A fakt, že měla skoro vždycky pravdu, mě zas někdy vytáčel.

Bylo jasný, že holky už na mě netrpělivě čekaly. Kája mi mávala před očima snad tuctem citronů a vřískala jak malá: „Šári, poslouchej, psal mi Kuba, že budou dneska s klukama ve městě a jestli se přidáme. To ujde, ne?“ Jo, veselá a hned ze všeho odvázaná, což bylo kromě okamžiků hluboký kocoviny vlastně další velký plus.

„To záleží na tom, koho myslel těma klukama. Jestli to budou ti dementi z áčka, tak hlasuju pro Ordinaci v růžový zahradě, nebo co dneska dávaj,“ zasmála jsem se a přitom si uvědomila, že páteční televizní program je jedinej, kterej jsem někdy od patnácti snad ani jednou neviděla.

„Ne, určitě ne,“ dušovala se Kája, „podle mě šel se Sirkou a spol.“

„Jo, se Sirkou, tak to jo, frajer se zas zruší, bude se chtít prát a my to budem muset zachraňovat.“ Lucka věděla, o čem mluví. Nejednou jsme byly svědky nějaký bitky, kterou Sirka vyvolal.

Sirkovi bylo asi o dva roky víc než nám, znaly jsme ho přes spolužáka Kubu, se kterým hrávali fotbal. Byl to docela pěkný vysokoje hubenej kluk s rozcuchanýma vlasama, co rád pil, kouřil, vtipkoval, frajeřil a pral se. Nedávno se rozešel se svojí dlouholetou přítelkyní, pro kterou jsme měly s holkama tajnou přezdívku Čumilka. Já vím, hrozný, ale to byla ona taky. Párkrát jsem se s ní snažila navázat hovor, ale neměla jsem nejmenší šanci. Ta holka prostě nemluvila, jen na nás vždycky nepokrytě pohrdavě zírala.

Pravda je, že jen co jsme se se Sirkou asi před dvěma lety seznámily, páteční mejdany se staly výrazně šilenějšíma. Nejen že měl spoustu zajímavějších kamarádů, ale jak už jsem řekla, moc ho bavilo vyvolávat potyčky a rvačky. A i když by nás to mělo spíš odpuzovat, upřímně, trochu nás to bavilo. I když jsme samozřejmě dělaly, jak tím pohrdáme. Byla to show, vzrušení, při kterým jsme nesmyslně a nezaslouženě získávaly určitéj pocit důležitosti. Hlavně když jsme se snažily situaci zachraňovat a bitce předejít. No já vím, zní to směšně.

Úplně nejlepší na Sirkovi ale bylo, že nás měl myslím fakt rád. Vždycky nás rád viděl, radostně nás vítal, kupoval nám drinky a vůbec byl zábavnej společník. A ať si říká, kdo chce, co chce, myslím, že Sirka je v jádru hodnej. A to já počítám za vážně dobrou vlastnost.

Když jsme Sirku a jeho záliby trošku pomluvily, daly jsme si rychle jedno kolo tequily. A hned druhý a třetí, což nás rychle dostalo do ještě veselejší nálady. A už nám to začalo povídat. Zdrbly jsme, koho jsme mohly, včetně Dana — Lucčiny asi měsíční známosti — a snažily jsme se vymyslet nejlepší způsob, jak se ho má šetrně zbavit, i když ona tvrdila, že s ním ještě zůstane a že ho má celkem ráda. Jenže právě za ten obrat „celkem ráda“ jsme ho s Kájou prostě musely odepsat.

A další tequila a další. A už jsme začaly psát zprávy, protože jsme měly dost kuráže, nebylo nám trapně a rozhodně jsme si nepřipadaly, že se vnucujeme. Mobily pípaly a my jsme vždycky zapištěly a dychtivě čekaly, až jedna z nás přečte, jak to s těma klukama vy-